

«...Πειραματιζόμαστε ακόμη μέσα στο σκοτάδι. Το πιο ισχυρό όπλο που διαθέτει η κοινωνία είναι η ικανότητα της να μας εμποδίζει να ανακαλύπτουμε τα όπλα που ήδη έχουμε- τον τρόπο χρήσης τους. Οφείλουμε να πραγματοποιήσουμε μια «ανάλυση των αντιστάσεων» πάνω στην ίδια την κοινωνία, ερμηνεύοντας βασικά όχι το περιεχόμενό της αλλά τις αντιστάσεις στην «ερμηνεία». Κάθε ανατρεπτική πράξη είναι πειραματική όπως μια χειρονομία του παιδιού στην τυφλόμυγα κατανοώντας την ιστορία μαθαίνουμε να την καταλαβαίνουμε. Παίζοντας ενάντια στο σύστημα ανακαλύπτουμε τις αδυναμίες του τα σημεία στα οποία αντιδρά. Σε τελευταία ανάλυση, αυτό ήταν πραγματικά το περιεχόμενο των «derives». Είναι άραγε σύμπτωση που η σύγχρονη κριτική της πολεοδομίας και του θεάματος γεννήθηκε από τις «ψυχογεωγραφικές» έρευνες της δεκαετίας του 50; Μαθαίνουμε με μεγαλύτερη ακρίβεια πως λειτουργεί το σύστημα παρατηρώντας πως λειτουργεί πάνω στους πιο επικίνδυνους εχθρούς του.

Το επαναστατικό κίνημα είναι ένα εργαστήριο που τροφοδοτείται με το δικό του υλικό. Όλα τα είδη αλλοτρίωσης επανεμφανίζονται εκεί με μια συμπυκνωμένη μορφή. Οι αποτυχίες του είναι επίσης φλέβες που περιέχουν τα πιο πολύτιμα μεταλλεύματα. Η πρώτη του υποχρέωση είναι να εκθέτει πάντα την ίδια του την μιζέρια που θα είναι συνεχώς παρούσα είτε με την μορφή απλών πτώσεων μέσα στην κυρίαρχη μιζέρια του παλιού κόσμου που καταπολεμά, είτε με τη μορφή καινούργιας μιζέριας που δημιουργείται από τις ίδιες του τις επιτυχίες. Να τι θα αποτελέσει μια για πάντα την «απαραίτητη προϋπόθεση κάθε κριτικής». Όταν ο διάλογος θα είναι οπλισμένος θα μπορέσουμε να δοκιμάσουμε την τύχη μας στο πεδίο του θετικού. Ως τότε η επιτυχία μιας επαναστατικής ομάδας είναι ή τετριμμένη ή επικίνδυνη. Ακολουθώντας αυτό την εμπορευματική παραγωγή οφείλουμε να μάθουμε να σφυρηλατούμε οργανώσεις των οποίων το π έ σ ι μ ο σ τ η ν α χ ρ η σ τ ί α θα έχει προβλεφθεί. Στην επανάσταση χάνουμε όλες τις μάχες εκτός απ' την τελευταία. Ο σκοπός μας είναι να α π ο τ υ γ χ ά ν ο υ μ ε ξ ε κ ά θ α ρ α αμέτρητες φορές. Ό,τι το τμηματικό έχει το αναπauτήριό του, τη θέση του μέσα στο θέαμα. Αλλά η κριτική που θέλει να καταργήσει τον Μεγάλο Ύπνο δεν μπορεί «να βρει πουθενά ανάπαυση».

Γίνετε αμείλικτοι με το παρελθόν σας και με όσους θέλουν να σας κρατήσουν σ' αυτό.»